

Пазя хубави спомени от детството си, изпълнено с много игри, лудории и безгрижие

Емилия, р. 1992

Казвам се Емилия Христова Симеонова. На 24 години съм. В момента съм студентка трети курс в Югозападния университет "Неофит Рилски" в Благоевград, специалност "Предучилищна и начална училищна педагогика".

Родена съм и живея в град Самоков. Семейството ми е пет членно - майка, баща и две сестри, една по-голяма и една по-малка. Живея в къща, която е фамилна на баща ми. Той е занаятчия-ковач и има работилница, в която работи. Казва се Христо Веселинов. През целия си живот се е занимавал с това и е наследил занаята от баща си, дядо си и така през поколенията. Майка ми е шивачка. Казва се Стефка Веселинова. Тя също произлиза от семейство на занаятчии. И двамата ми родители са на по 52 години.

По-голямата ми сестра Искра е на 28 години, омъжена е от 4 години и има дъщеря на 2 години. В момента тя работи като педагогически съветник.

По-малката ми сестра се казва Ацка и тази година ще навърши пълнолетие -18 години, и в момента е ученичка в единадесети клас в Професионална гимназия по туризъм. Същото училище съм завършила и аз.

Пазя хубави спомени от детството си, изпълнено с много игри, лудории и безгрижие. Важен момент за мен и родителите ми бе постъпването ми в детска градина. Това се наложи поради смъртта на баба ми. Там аз се чувствах некомфортно и винаги сутрин молбата ми беше да дойдат да ме вземат първа. Майка винаги я изпълняваше и аз чаках с нетърпение пристигането и.

Учителката ми в първи клас бе тази, която е била и на по-голямата ми сестра Искра. Тя ми помагаше при писането на домашните. Както при всички деца, така и при мен бе труден прехода от играта към ученето. Но с много усилия

и помощ от страна на семейството ми успях да се справя и да постигна отлични резултати. Във втори клас ни заведоха на „зелено училище“ в село Говедарци, което се намира близо до Самоков. В трети клас посетихме историческите забележителности в Панагюрище и Копривщица. В четвърти клас посещавах групите по свободно-избираема подготовка по математика и български език и литература. Допълнителната подготовка ми бе необходима за предстоящите изпити след четвърти клас за прием в пети. Така бях приета в паралелка с разширено изучаване на френски език.

Пети клас за мен бе нов преход, тъй като освен смяната на класния ръководител, бях и в клас с нови съученици. След завършване на основното си образование през 1999 година трябваше да направя избор в кое училище да продължа. Продължих да уча в Професионална гимназия по туризъм, специалност „кулинар“. Обучението там продължи четири години и средното си образование завърших през 2003 година. През тези четири години получих много знания и професионални умения по готварство и сервиране. Интересни за мен, както и за целия клас, бяха практическите занимания по готварство, сервиране и барманство. По времето им ние приготвяхме различни ястия, десерти, коктейли и усвоявахме тънкостите на правилното им приготвяне и сервиране. Със съдействието на училищното ръководство участвахме в кулинарни конкурси, организирани от водещи фирми като „Кнор“ и „Юнилевър“. Традиция бяха и организирането на изложби-базари на кулинарни изделия, изработени от нас по повод празници като Великден.

Абитуриентския ни бал беше съчетан с екскурзия в курортен комплекс „Златни пясъци“. Както при всички зрелостници, така и при нас, той беше съпроводен с много организация, суетни и сълзи. След прибирането от екскурзията имахме и официална вечеря в хотел „Рила“ в Боровец. Средното си образование завърших с успех много добър 5.20.

След една година кандидатствах във ВУЗ неуспешно. През 2004 година ме приеха в педагогическия колеж „Св. Иван Рилски” в град Дупница, специалност ”Начална педагогика“. След завършването на първи курс той бе закрит съобразно новите изисквания и целият ни курс бе прехвърлен в Югозападния университет.

Едновременно с академичните задължения се промени и личния ми живот. Постепенно приятелките ми, които не продължиха образованието си, поеха по пътя на семейния живот, контактите ни се ограничиха и спряха. По-близките ми хора, това са сестрите ми, с които споделям и излизам, и приятелят ми, с когото сме заедно от три години. След завършване на висшето си образование се надявам да си намеря работа и да приложа на практика наученото и видяното.